

154.Miros de tămîie

Radu Dan Alexandru

MIROS DE TĂMÎIE

Se simte parfum aromat și întunecat de doliu,
Iar izul îmbietor ușor de tămîie în catedrale totu -i negru,
Cînd un mort așezat neclintit e întins în coșciug
Și-i arde o lumînare aproape pîlpîindă lîngă cap.

Iar mirodenia se răspîndește în picături de eter,
Cînd sufletul răposatului se ridică în înaltul cer,
Și lumînarea lugubră de ceară-i lucește ca o lumină
Și se obișnuiește cu mireasma de tămîie amară din candelă

Iar sufletu-i pleacă către un ținut îndepărtat albastru fermecat
Cu aripi albe zboară fără de nici un păcat
Și lasă în urmă amintiri ce timpu' în trupu-i le-a estompat
Însă parfumul de tămîie din simțiri nu s-a uitat.

Pe chipuri palide și imperceptibile tern pică,așezat,
Plînsetu' înfundat rece umed ce nici nu s- a uscat
Și nu reușește să scoată toată suferința ce în inimă s -a închegat,
Și nici esență sacră de tămîie care în hainele negre s a îmbibat.

DREPTURILE REZERVATE AUTORULUI

11.08.2020

Volumul al 20 lea "MEMORANDUM"

Radu Dan Alexandru "Alias"-MISTERUL POEZIEI.